

Wollen monsters.

Het is ijskoud onder een strakblauwe lucht als we aankomen bij het huis van Maurits Sterkenburg. We bellen aan, langzaam gaat de deur open en Maurits laat ons binnen in zijn zonnige appartement. In de gang staan prachtig gekleurde wollen monsters op de kast. Hij noemt ze: Kolozaieken (een kolos gekleurd als in een mozaïek). De 'monsters' zijn grote en kleine in elkaar gedraaide figuren met grijpklauwen en spierballen, helemaal gemaakt van acryl wol en garen.

In de kamer zit zijn moeder, een kleine enthousiaste dame met een liefde, hoop en troost kettinkje om haar nek. Overal om haar heen staan de wollen Kolozaieken. Naast de bank liggen bollen met garen, wol en kleedjes met kleurrijke motieven. Een groot monsterachtig wezen kijkt ons zonder ogen aan. Hij heeft een klein lichaam met een grote kop van draadjes en sliertjes en zit op de bank alsof hij één van ons is. 'Mag deze mee naar de tentoonstelling?' vraag ik. Maurits twijfelt. Het is een van zijn lievelingspoppen en moet erover nadenken. In een plastic tas zitten tientallen mislukte, onafgemaakte en nog-te-repareren 'experimenten'. Bij elke pop legt hij rustig uit wat eraan mankeert of wat het probleem met het werk is. Naast de bank slapen twee kleine zwart witte ratjes in een kooi. 'Ik heb er al heel veel gehad', zegt Maurits. 'Dit zijn nummer 8 en 9. Ze worden tussen de 1,5 en 4 jaar oud.'

We rijden naar zijn atelier. Een nette lichte ruimte gevuld met wel 300 grote en kleine poppen, netjes op de tafel en in de vensterbank tentoongesteld. 'Prachtig hè!', zegt zijn moeder. 'Dit is een vervelende.' Maurits pakt een Kolozaiek met een rastakapsel van draden uit de vensterbank. 'Ik heb hem naar het atelier verplaatst want thuis viel hij me steeds lastig. Telkens als ik langsliep tuimelde hij om en stelde hij me voor een raadsel'.

Op de tafel staat een pop met een slakkenkop, een beest als een schildpad en sterke gedrongen figuren die aan gorilla's doen denken. Allemaal hebben ze een naam die bij hen past. 'Deze', vertelt Maurits, 'is kreupel, daarom raken zijn benen de grond niet, het is de enige gehandicapte die ik heb'. 'Dit', wijst hij naar een andere, 'is een hele bijzondere, het is de enige met 5 vingers'. De draadjes zijn zo strak om elkaar gewikkeld dat de poppen stijf en behoorlijk zwaar zijn. Er zit geen ijzerdraad skelet in de figuren, ze houden zichzelf bij elkaar door de vele lagen wol. 'Van tevoren weet ik niet hoe ik ze ga maken', vertelt Maurits, 'ze ontstaan vanzelf'. Hij laat zien hoe hij meestal begint. Uit zijn broekzak haalt hij een paar zorgvuldig gekozen draden. Hij kiest een paar kleuren uit en begint te vlechten. Om die vlechten draait hij nieuwe strak aangetrokken draden, net zolang tot er vormen, en daaruit uiteindelijk de figuren ontstaan. (Hij noemt het ontstaan maar het is duidelijk te zien dat al zijn keuzes bewust en weloverwogen zijn geweest, mislukkingen verdwijnen in de 'experimenten zak'.)

Hij laat me een YouTube video zien. Met de Kolozaiken maakt hij animatiefilmpjes waarin de poppen bewegen op door hemzelf gecomponeerde muziek, voor een achtergrond van kleurrijke stoffen met pantermotief, of voor een glanzend doek met bloemen. 'Laatst hebben ze in het atelier al mijn doeken weggegooid', vertelt Maurits, 'Er was asbest uit het plafond bovenop gevallen. Dat snap ik niet, ze hadden de stoffen toch gewoon kunnen wassen en de wasmachine daarna weg kunnen gooien? Nu moest ik alles opnieuw kopen.'

Maurits kijkt me strak aan. Er lijkt zich een hele wereld achter zijn ogen te verbergen waartoe je niet zomaar toegang krijgt. Alsof zijn gevoelens, gedachten en woorden door een dikke wollen muur worden tegengehouden. Op de tafel liggen zijn dichtbundels. Verborgen achter het pseudoniem Maularia Fist schrijft hij heldere, intelligente en pakkende poëzie.

Tijdens de Art Brut Biënnale in Hengelo zullen de Kolozaike te zien zijn en zal Maurits voordragen uit zijn werk.

Thierry Abels, co-curator Art Brut Biënnale